

Sygn. akt II PK 12/15

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa R. Ć.

przeciwko F. F.

o odszkodowanie, wynagrodzenie, ekwiwalent za urlop wypoczynkowy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 września 2015 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu
z dnia 30 maja 2014 r., sygn. akt VI Pa 146/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 18 grudnia 2013 r., V P 1998/11 Sąd Rejonowy Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu V Wydział Pracy zasądził od F. F. (pozwany) na rzecz R.Ć. (powód) kwotę 53.328,80 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych wraz z ustawowymi odsetkami.

Sąd Rejonowy ustalił, iż powód pracował w godzinach nadliczbowych, w tym sporadycznie także w soboty, kiedy to pracował od 4 do 5 godzin. W pozwanej firmie nie prowadzono ewidencji pracy powoda, nie podpisywał on bowiem żadnych list obecności. Sąd pierwszej instancji uznał, iż powód wykazał, że wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych mu przysługuje, jednak nie da się ściśle udowodnić wysokości tego wynagrodzenia oraz liczby przepracowanych godzin nadliczbowych. W świetle zgromadzonego materiału dowodowego Sąd Rejonowy przyjął, że powód pracował około 2 godziny ponad ustawową dobową normę czasu

pracy oraz w jedną sobotę w miesiącu przez około 4 h przez okres 35 miesięcy, orzekł zatem zgodnie z żądaniem pozwu.

Apelację od wyroku wniósł pozwany, zaskarżając wyrok w części, tj. w pkt VI, IX, X w pkt XI w zakresie: lit a) co od kwoty 1.265,76 zł z ustawowymi odsetkami od 06.09.2012 r., lit b) co do kwoty 2.763,24 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 06.09.2012 r., lit c) w całości i w pkt XII, XIII, XV, XVI oraz XVII. Pozwany podniósł zarzut naruszenie przepisów prawa materialnego, tj., 1) art. 151⁴ § 1 k.p., 2) art. 149 k.p., 3) art. 55 § 1¹ k.p., ponadto naruszenie przepisów postępowania, tj. 1) art. 322 k.p.c., 2) art. 233 § 1 k.p.c.

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 30 maja 2014 r., VI Pa 146/14, uwzględniając apelację pozwanego zmienił zaskarżony wyrok w pkt VI, pkt XII w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6.274, 80 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 179,28 zł w okresach wskazanych w wyroku, w pkt XI a, w pkt XI b, w pkt XV, w pkt IX, a w pozostałym zakresie apelację strony pozwanej oddalił.

Sąd Okręgowy orzekł, że zasadna okazała się apelacja pozwanego w części dotyczącej rozstrzygnięcia w przedmiocie roszczeń powoda R. Ć. o wynagrodzenie za prace w godzinach nadliczbowych. Sąd drugiej instancji podzielił stanowisko Sądu Rejonowego, że powód permanentnie świadczył pracę w godzinach nadliczbowych, za co przysługiwało mu wynagrodzenie. Sąd Okręgowy podzielił stanowisko pozwanego podniesione w apelacji, iż Sąd pierwszej instancji niezasadnie pominął oświadczenie zawarte w piśmie przedstawionym przez pełnomocnika powoda, z którego to oświadczenia wynikało, że powód otrzymał częściowe wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych. Z treści ww. pisma wynika, iż *„Pozwany płacił powodowi częściowe wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych. Powód nie jest obecnie w stanie odtworzyć, w jakim zakresie jego należności z tego tytułu zostały zaspokojone. Otrzymując wynagrodzenie za pracę, powód nie otrzymał indosacji, za ile godzin pozwany mu płacił. Powód przyjmuje na tym etapie, że otrzymał zapłatę za dwie godziny nadliczbowe w ciągu dnia (10 godzin tygodniowo - 40 godzin miesięcznie) bez względu na ilość przepracowaną przez powoda oraz bez uwzględnienia pracy w sobotę”*. Biorąc pod uwagę przywołane oświadczenie, które nie zostało zmienione

w toku procesu Sąd Okręgowy przyjął, iż wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych, przysługujące powodowi za pracę w dni robocze w wymiarze 2 godzin dziennie, zostało przez pracodawcę uiszczone. Do zaspokojenia przez pozwanego pozostało roszczenie o wynagrodzenie za pracę w soboty. Sąd drugiej instancji, przyjmując za Sądem Rejonowym, że powód świadczył pracę w jedną sobotę w miesiącu w wymiarze 4 godzin zmienił zaskarżony wyrok i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6.274,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 179,28 zł w okresach wskazanych w wyroku, w pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo o zapłatę wynagrodzenia za nadgodziny uznając je za spełnione, co w opinii Sądu znajduje potwierdzenie w oświadczeniu złożonym przez powoda.

Powód zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego skargą kasacyjną w części, w zakresie jego pkt 1.1 i w pkt 4. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie prawa procesowego, tj. art. 382 k.p.c.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód powołał się na oczywistą zasadność skargi, ponieważ już pobieżna lektura skargi wskazuje, że Sąd odwoławczy dokonał odmiennych niż Sąd pierwszej instancji ustaleń faktycznych, polegających na przyjęciu, że powód otrzymał częściowo wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych – z całkowitym pominięciem dowodów, które Sąd pierwszej instancji zgromadził i uznał za wiarygodne i które to dowody były niesporne między stronami.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna powoda, oparta wyłącznie na zarzucie naruszenia art. 382 k.p.c., nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania, ponieważ nie jest oczywiście zasadna w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przepis art. 382 k.p.c. jest przepisem o charakterze ogólnej dyrektywy wyznaczającej istotę postępowania apelacyjnego i ze swej istoty nie może być w postępowaniu apelacyjnym naruszony (samodzielnie) w sposób kwalifikowany, widoczny „na pierwszy rzut oka” (postanowienie Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2014 r., I UK 365/13).

Niezależnie od powyższego, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego zarzut naruszenia art. 382 k.p.c. nie może stanowić samodzielnej podstawy skargi kasacyjnej naruszenia prawa procesowego przez wydanie orzeczenia na podstawie wadliwie zebranego materiału dowodowego w pierwszej instancji (w szczególności zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2012 r., I PK 8/12; wyrok Sądu Najwyższego z 16 listopada 2011 r., V CSK 515/10). Zarzut naruszenia art. 382 k.p.c. w skardze kasacyjnej jest usprawiedliwiony, gdy sąd drugiej instancji bezpodstawnie nie uzupełnił postępowania dowodowego lub pominął część materiału dowodowego jeżeli uchybienia te mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy albo kiedy pomimo przeprowadzenia postępowania dowodowego sąd ten orzekł wyłącznie na podstawie materiału zgromadzonego przez sąd pierwszej instancji lub oparł swoje rozstrzygnięcie na własnym materiale dowodowym pomijając wyniki postępowania dowodowego przeprowadzonego przez sąd pierwszej instancji.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).